

Tekabül

– NERMİN... · 10 Eylül 2012

Işığını yitirip; aydınlık komasına giren,

Karanlığın başlangıcında bir ana tekabül eder;

Bahsimde geçen ruhumun zamanı...

Günü bitirmenin hıncını; akşamın başlangıcından almak ister.

Yorulmaz bir tavırla gelir dikilir karşıma.

Üzerine örttüğüm örtüye değse elim,

Yanlışlıkla kayıverse örtü günün üzerinden.

Utansa altındakiler gecenin karanlığından.

Korksalar renginden gecenin, Daha bir sığınsalar örtünün altına.

Kaçışsa koşuşmalar bir yana, Daha hızlı koşsalar günün aydınlığından.

Buruk gülüşler; gerçek gülüşe geçse.

Amacını unutup gülse doya doya gülüşler Amacı; içten gülüş olsa hep...

Yarım kalan işler tamamlansa Hafiflese yarınki günün aydınlığı.

Çocukların elleri görünse; okşasalar geceyi uykularında,

Masumlukları aksa geceye; rüyaları gerçek olsa..

Olmaz! Diyen bir ses duyulur; nereden geldiği belirsiz...

Koskoca günü tüketmek için ne yapacağını şaşırır.

Bir anını bile boş geçirmeyi zarar bilen, doymayan bir istem içindedir hep.

Bitişlere bitmez, başlar hep bir bitişin ardından...

Bir başlangıç tacıyla amadedir bitişlere...

Zamanın birbirine geçtiği tamda şu anda;

Duygular daha bir kıskanç olur geçişir ruhumun orta yolundan. Kulak aşındıran tempolu ayak sesleriyle ritim tutarlar.

Nasıl ilgisiz kalır insan, nasıl duymaz bu sesleri?

Sessizliğini nasıl bozar bu anlarda?

Kime ne anlatırsın, kim anlar seni?

İki kelime eder susarsın kendine...

Konuşursun konuşabildiğin kadar; duyduğun duyurduğun kadar kendine.

Uyarırsın kendini uyarıldığın kadar...

Bozmadan sessizliğini dinlersin kendini...

Olduğun yer; aslında hiç olmadığın, olamadığın, hep istediğin işte tam da o yerdesin şimdi.

Ruhunun zamanında....

Geçiyor zaman.

Geçiyorsun kendinle.

Geçiyorsun, geçiştiriyorsun...

Zaman geçiyor.

Sen...